

ближи и попита със сърдит, но отпаднал глас, кой я безпокои пак. Зарадван, че е жива и че чува стъпките ѝ, бащата я помоли тихо и топло да му отвори.

— Върна ли се Орфей? — попита тя.

— Всеки момент го очакваме! — извика бащата. — Надяваме се до довечера да се върне.

— Има ли някакво известие от него?

— Двама рибари дойдоха и съобщиха, че са го видели на острова дето е рибарската хижа. Завардил се е там от бурята. До довечера щял да си дойде. — Владетелят помълча малко. Чуваше се ясно засеченото и неспокойно дишане на Лира.

— Ах, дано само не му се случи нещо по пътя! — рече тя на себе си и се дръпна пак навътре в стаята.

— Лиричка! — извика галено бащата. — Отвори ми за мъничко да те видя.

Тя не отговори.

— Отвори ни, съсипахме се с майка ти! — настояваше бащата. — Ето, и тя е тук.

— Казах! — тупна тя нервно с малкото си краче. — Докато не дойде Орфей, никому няма да отворя.

Замислен и разтревожен за дъщеря си, владетелят мина пак в своята стая и започна да се разхожда неспокойно от край до край. Той кривеше устни, приказваше си нещо на глас, мърдаше пръстите си, махаше нервно ръце. Той поръча на всеки час да му съобщават дали няма някаква вест от малкия музикант. Главният управител на двореца нареди щото на всеки час да идват запъхтени по двама души от прислужниците и с изглед на хора които са бързали от далечен път, да съобщават какви да са новини за изгубения музикант. Тази игра, обаче, трябваше да бъде организирана много